

בס"ד. ר"ד יום ב' דחג הפסח, ה'תשי"א.

— אחר תפלת מנחה —

בלתי מוגה

[כמה מאנ"ש שי' ביקשו מכ"ק אדמו"ר שליט"א לומר דא"ח, ואמר:]

יום זה הוא יום ראשון של ספירת העומר, שהו"ע העבודה באופן של אתערותא דלתתא — שזהו כללות החילוק שבין חג הפסח לספירת העומר¹ (ששניהם, וכן מתן תורה שלאחריהם, הם ענינים כלליים שנמשכים על כל השנה כולה²), שחג הפסח הוא זמן של אתערותא דלעילא, כמ"ש³ 'ופסח הוי' על הפתח גו', שזהו"ע הדילוג, למעלה מסדר השתלשלות, ואילו בספירת העומר — שאז היא ההליכה בסדר השתלשלות — צריך להיות הענין דאתערותא דלתתא, שהו"ע העבודה בכח עצמו ("טָאָן אַליין").

וזהו גם הטעם שאומרים בספירת העומר: "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה כו"⁴ — דלכאורה: למה אומרים זאת בספה"ע דוקא, ולמה לא תיקנו לומר זאת בשאר ענינים, כמו תפלות, ש"כנגד תמידים תקנום"⁵ (ועד"ז מוספים) — כיון שספירת העומר היא מצוה כללית שענינה הוא אתערותא דלתתא, וזהו גם כללות ענין העבודה בבית המקדש, שהיתה באופן של אתערותא דלתתא, שהאדם צריך בעצמו להביא את הקרבן, ורק לאח"ז היתה יורדת האש מלמעלה ואוכלת את הקרבן⁶.

וזהו שלאחרי ספירת העומר — לאחרי שמראים להקב"ה שהתחילו כבר את העבודה בכח עצמו ("מ'הָאָט שוין אָנגעהויבן טָאָן") — מבקשים מהקב"ה, שבזכות זה "יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה", ויה"ר שיהי' זה "במהרה בימינו, אמן סלה".

(1) ראה לקו"ת ויקרא ג, א. אמור לה, ב ואילך. ובכ"מ.
 (2) החל מימות הקיץ — שנעשה על ידם קיץ בריא.
 (3) בא יב, כג.
 (4) ראה התוועדויות תנש"א ח"ג ע' 87. ועוד.
 (5) ברכות כו, א-ב.
 (6) ראה יומא כא, ב.